

Arrest

nr. 207 602 van 9 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kairostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 25 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 november 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19*ter*) in, in functie van haar Belgische partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap.

1.2 Op 3 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 11 mei 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.11.2017 werd ingediend door:

Naam: A(…)

Voor naam: K(…)

Nationaliteit: Togo (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische partner, de genaamde T(…) M(…) C(…) (RR: (…)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de ‘familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van de bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende bewijzen voor:

- gedetailleerd overzicht van de afrekening van de periode 12/2016 tot en met 08/2017, waartuit blijkt dat mevr. T(…) M.C(…) een tegemoetkoming aan personen met een handicap van 89,54 euro heeft ontvangen van de FOD Sociale Zekerheid

- Attest van de Christelijke mutualiteit afgegeven dd. 16.10.2017 te Oudenburg waaruit blijkt dat er op naam van mevr. T(…) M.C(…) een arbeidsongeschiktheid (+66%) werd geregistreerd van 29.01.2004 tot heden (datum attest dd. 16.10.2017) en verder.

Mevr. T(…) M.C(…) is +66% invalide RIZIV erkend vanaf 29.01.2005.

- Attest van de Christelijke mutualiteit afgegeven dd. 16.10.2017 te Oudenburg waaruit blijkt dat mevr. T(…) M.C(…) gerurende de periode juli – september 2017 een arbeidsongeschiktheid ontvangen heeft van een totaal Bruto bedrag van 3642,43 euro (gemiddeld = 1214,14 euro)

-Huurovereenkomst dd. 09/04/2015 waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks 650 euro aan huishuur betaalt.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering geniet van de mutualiteit met een gemiddeld inkomen van 1214,14 euro en een tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid . Echter met de tegemoetkoming kan er geen rekening worden gehouden, gezien dit wordt beschouwd als sociale bijstand. Indien we enkel rekening houden met de invaliditeitsuitkering dan kunnen we stellen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn en geen 120% van het leefloon bedragen.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt.

Gezien de referentiepersoon reeds maaandelijks 650 euro aan huur betaalt, ook nog de andere maandelijkse vaste en variabele kosten moet betalen en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen. De vordering tot schorsing is zodoende onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in dit verband het volgende uiteen:

“De door verzoeker ingediende aanvraag betrof een aanvraag op grond van art. 40bis j. 40ter Vw. dewelke door verweerster werd geweigerd met verwijzing naar de aanwezige bestaansmiddelen.

Verweerster stelt dat zij enkel rekening houdt met het attest opgesteld op datum van 16 oktober 2017 waarop een dagbedrag invaliditeit staat van 45,85 EUR waardoor zij aan een bedrag op maandbasis komt van 1.214,14 EUR hetgeen 214,18 EUR onder 120% van het leefloon zit.

De artikelen 40bis j. 40ter Vw. stellen omtrent de inkomensvoorwaarde als volgt: (...)

Gelet op de letterlijke bewoordingen van art. 40ter, tweede lid, 2° Vw. dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde aangaande stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen prima facie geacht wordt te zijn voldaan wanneer men beschikt over bestaansmiddelen die wel minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Hiertoe wordt aldus een wettelijk vermoeden ingesteld waarbij, indien de bestaansmiddelen boven dit referentiebedrag zitten, er wordt geacht voldaan te zijn aan de volledige voorwaarde van stabiele, toereikende, regelmatige bestaansmiddelen.

De zorgvuldigheidsplicht impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 7 november 2011, nr. 216.180).

Daarbij dient het bestuur zich te steunen op alle gegevens die haar gekend zijn maar ook alle gegevens die haar moesten gekend zijn of haar niet anders konden dan gekend te zijn (zie naar analogie: RvV 12 juli 2017, nr. 189 656).

Op die manier heeft verweerster kennis van het gegeven dat op 16 oktober 2017 dus een attest werd opgesteld met vermelding van een dagbedrag van 45,85 EUR. Nu kan het moeilijk door verweerster betwist worden dat zij dus de gegevens van deze bestaansmiddelen minstens heeft bekeken, onverminderd het gegeven of dit dan wel afdoende en zorgvuldig is gebeurd (zie ook verder), behoort verweerster in elk geval hieromtrent de op het ogenblik van het nemen van de beslissing daarop toepasselijke wetgeving te kennen overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel dat elkeen, aldus ook verweerster, immers behoort de wet te kennen.

Zodoende diende verweerster te weten dat na het afgeven van een attest van immatriculatie en aldus de inschrijving in de registers van verzoeker, de referentiepersoon overeenkomstig art. 214 e.v. van het Koninklijk Besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994 het dagbedrag automatisch zou stijgen (dit gelet op de wettelijke vastgestelde hoogte van het dagbedrag op het attest van 16 oktober 2017 waaruit nog een andere gezinssituatie blijkt dan na inschrijving in de registers van verzoeker):

“voor de gerechtigden die worden beschouwd als werknemer met persoon ten laste, is het minimum dagbedrag gelijk aan het in werkdagen gewaardeerde bedrag van het minimum gewaarborgde gezinsrustpensioen voor een werknemer met een volledige loopbaan, toegekend krachtens artikel 152, eerste lid, van de wet van 8 augustus 1980 betreffende de budgettaire voorstellen 1979-1980. (...) voor de gerechtigden die niet worden beschouwd als werknemer met persoon ten laste, is het minimum dagbedrag : (...)” (art. 214 KB 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen).

In het geval van verweerster betekent dit een dagbedrag geïndexeerd van 58,68 EUR, aldus berekend op 26 dagen bestaansmiddelen van 1.525,68 EUR per maand hetgeen boven 120% van het leefloon zit en waardoor het overeenkomstig art. 40ter Vw. wettelijk vermoeden geldt waarbij, indien de bestaansmiddelen boven het referentiebedrag zitten, er wordt geacht voldaan te zijn aan de volledige voorwaarde van stabiele, toereikende, regelmatige bestaansmiddelen.

Het gegeven dat verweerster zou kunnen tegenwerpen dat conform de rechtspraak het aan de verzoekende partij is om indien zij meent aanspraak te maken op verblijf daarvan het bewijs bij te brengen, doet in deze evenwel geen afbreuk aan het gegeven dat wanneer verweerster een onderzoek moet doen, onverminderd het feit of dit aldus afdoende en correct is gebeurd, zoals ingesteld in art. 40ter Vw., zij dergelijk onderzoek zorgvuldig dient door te voeren.

Verweerster die kennis heeft van een dagbedrag aan mutualiteit uitgekeerd aan de referentiepersoon op grond van een gezinssituatie voor een ingediende aanvraag van een verzoekende gezinshereniger, wordt geacht de toepasselijke regelgeving op het in onderzoek zijnde bestaansmiddel te kennen en kon dan ook niet anders dan op de hoogte zijn van het gegeven dat het dagbedrag op het ogenblik van de genomen beslissing naar het wettelijk vastgelegd bedrag van 58,68 EUR was gestegen (stuk 3).

Minstens diende zij zich er van bewust te zijn dat op basis van deze wettelijke regels er zich inderdaad een stijging sowieso moest hebben voorgedaan en diende verweerster te weten dat zij aldus zonder

voldoende kennis van zaken en lapidair een beslissing aan het nemen was, hetgeen als dusdanig ook de zorgvuldigheidsplicht wel degelijk schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475). (...)

4.1.2 De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing onder meer steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“(...) § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)

De verzoekende partij diende op 6 november 2017 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, in functie van mevrouw M. C. T., haar Belgische partner in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Zij valt bijgevolg onder artikel 40bis, § 2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de verzoekende partij een familielid van een Belg is die deze vergezeld of zich bij hem voegt. De gemachtigde stelt echter vast dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Hij somt de stukken op die de referentiepersoon als bewijs van zijn bestaansmiddelen heeft voorgelegd, geeft aan dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de referentiepersoon een invaliditeitsuitkering geniet van de mutualiteit met een gemiddeld inkomen van 1214,14 euro en een tegemoetkoming van de FOD Sociale Zekerheid, dat met de tegemoetkoming geen rekening kan gehouden worden, aangezien dit als sociale bijstand wordt beschouwd, en dat, indien enkel met de invaliditeitsuitkering wordt rekening gehouden, de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn en geen 120% van het leefloon bedragen.

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat elkeen, dus ook de gemachtigde, behoort de wet te kennen en dat hij diende te weten dat na het afgeven van een attest van immatriculatie en aldus de inschrijving van de verzoekende partij in de registers, het dagbedrag voor de referentiepersoon automatisch zou stijgen, dit overeenkomstig artikel 214 ev. van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 tot uitvoering van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994. Dit zou neerkomen op een geïndexeerd dagbedrag van 58,68 euro, aldus 1525,68 euro per maand, hetgeen boven 120% van het leefloon zit en waardoor het overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet wettelijk vermoeden geldt. De verzoekende partij

stelt dat het gegeven dat het aan haar is, indien zij meent aanspraak op verblijf te maken, om daarvan het bewijs bij te brengen, geen afbreuk doet aan het gegeven dat de gemachtigde, wanneer hij een onderzoek moet doen, hij dit zorgvuldig dient door te voeren. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde die kennis heeft van een dagbedrag uitgekeerd aan de referentiepersoon op grond van een gezinssituatie voor een ingediende aanvraag van een verzoekende gezinshereniger, wordt geacht de toepasselijke regelgeving op het in onderzoek zijnde bestaansmiddel te kennen, en dan ook niet anders dan op de hoogte kon zijn van het gegeven dat het dagbedrag op het ogenblik van de genomen beslissing naar het wettelijk vastgesteld bedrag van 58,68 euro was gestegen, minstens dat er zich sowieso een stijging moest hebben voorgedaan. Zij verwijst hierbij naar het stuk 3 dat zij bij haar verzoekschrift voegt.

De verzoekende partij stelt terecht dat de gemachtigde zich ten gevolge van zijn zorgvuldigheidsplicht op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De Raad stelt vast dat voormeld stuk 3 dateert van 15 mei 2018 en aldus van na de bestreden beslissing van 3 mei 2018. Uit het betrokken attest blijkt echter dat het betrekking heeft op de periode van 1 januari 2018 tot en met 30 april 2018, en bijgevolg informatie versterkt over een periode die voorafgaat aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit deze informatie blijkt inderdaad dat het dagbedrag voor deze periode 58,68 euro bedroeg, terwijl dit blijktens het oorspronkelijke attest van 16 oktober 2017 voor juli en augustus 2017 45,85 en voor september 2017 46,63 euro bedroeg. Uit het attest van 15 mei 2018 volgt tevens dat het dagbedrag als alleenstaande vanaf 3 mei 2018 (dit is de dag waarop de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen) 46,96 euro bedraagt. De verzoekende partij zet niet uiteen waarom zij heeft nagelaten om na de verhoging van het dagbedrag vanaf (minstens) januari 2018, zijnde meer dan vier maanden voor het nemen van de bestreden beslissing, een attest met betrekking tot dit nieuwe bedrag op te vragen en over te maken aan de gemachtigde, zodat deze zijn beslissing kon nemen op basis van de meest actuele informatie. Zij zet tevens niet uiteen waarom zij bij het initieel indienen van de bewijzen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet reeds heeft gewezen op de verhoging van het bedrag die zou volgen uit de inschrijving van de verzoekende partij in de registers. De verzoekende partij kan met haar betoog dan ook niet aannemelijk maken dat in deze concrete omstandigheden de zorgvuldigheidsplicht van de gemachtigde zwaarder doorwoog dan haar eigen zorgvuldigheidsplicht.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.1.3 Het eerste middel is in de aangegeven mate ongegrond. Gelet op hetgeen blijkt uit de bespreking van het tweede middel, moet de Raad niet verder ingaan op de overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste middel.

4.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter *juncto* artikel 42 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet *juncto* de motiveringsplicht volgend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Mocht het eerste middel niet worden aangenomen, dan nog dient opgemerkt te worden dat in dit geval en dus wanneer geoordeeld zou worden dat een behoeftenanalyse diende doorgevoerd te worden omdat er geen 120% van het leefloon zou zijn bereikt, spijs aldus de argumentatie van verzoeker onder het eerste middel, de bestreden beslissing eveneens niet rechtsgeldig werd genomen.

Vooreerst kan vastgesteld worden dat verweester niet vermocht om de bijkomende tegemoetkomingen voor personen van een handicap niet in rekening te brengen.

Art. 40ter Vw. sluit deze immers niet van beoordeling uit: (...)

Daarnaast bepaalt art. 42 Vw. in elk geval het volgende: (...)

(...)

Eveneens dient minstens in het licht van art. 42 Vw. erop gewezen te worden dat de beoordeling in art. 42 Vw. een beoordeling betreft van de eigen behoeften waarbij alle bescheiden kunnen worden opgevraagd en overgelegd. Art. 42 Vw. maakt dus geen opsomming van elementen die in deze beoordeling zouden moeten uitgesloten worden zodat minstens in deze beoordeling rekening diende te worden gehouden met het feit dat er bijkomende tegemoetkomingen voor gehandicapte personen voorhanden zijn.

Overigens had verzoeker daar ook letterlijk melding van gemaakt bij zijn aanvraag, zo blijkt ook op stuk 8 dat er ook nog andere tegemoetkomingen zijn waardoor er in deze specifieke situatie lagere kosten voorhanden zijn (vb.: sociaal tarief telefoon). Dat het nu net conform art. 42 Vw. nog steeds de specifieke situatie eigen aan het geval is hetwelk moet beoordeeld worden. Dit volgt uit de bewoording in dit artikel van "de eigen behoeften".

Alsook werd tevens de verwijzing gemaakt naar het gegeven dat men al geruime tijd voordien feitelijk samenwonend is en het huishouden wordt gevoerd zonder dat daarvoor uitkeringen in hoofde van verzoeker nodig zouden zijn, te meer nu vooraleer er sprake was van ziekte in hoofde van de referentiepersoon het verweerster evenzeer gekend dient te zijn dat de referentiepersoon al vermogen heeft verworven:

"gelet op de specifieke, persoonlijke situatie van de betrokken personen (zie onder meer stuk 8: erkenning door FOD gehandicapten en rechten op verminderde tarieven) en hun persoonlijke behoeften (Gw.Hof 121/2013, overweging B17.8.1 en het arrest Chakroun van het Europees Hof van Justitie).

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het koppel nu reeds lange tijd samenwoont en dat het duidelijk is dat verzoeker geen last zal vormen van het sociale bijstandstelsel gezien dit koppel al geruime tijd meer dan toekomt met de bestaansmiddelen van mevrouw T(...)." (stuk 3).

De bestreden beslissing formuleert nergens of, hoe en op welke manier zij met de bovenstaande elementen, haar onomstotelijk ter kennis, heeft rekening gehouden, op zijn minst in het kader van de door haar doorgevoerde beoordeling op grond van art. 42 Vw.

Verweerster verwijst enkel naar de huurprijs en het grensbedrag voor armoederisico in België (hetgeen reeds niet representatief is nu de kostprijs in een stad bijvoorbeeld al niet te vergelijken valt met dat in Oudenburg) voor twee personen. Dit ligt overigens hoger dan het referentiebedrag in art. 40ter Vw. en is niet pertinent, enerzijds omwille van het feit dat art. 40ter Vw. een wettelijk vermoeden instelt dat eens het grensbedrag bereikt wordt, er sowieso is voldaan aan de voorwaarde aangaande de bestaansmiddelen en anderzijds omdat een algemene verwijzing naar een bedrag voor armoederisico in België geen voorwaarde is voor toepassing van art. 42 Vw.. Integendeel, daar zelfs strijdig mee is nu het geen beoordeling vormt van de "eigen behoeften".

De beoordeling van de "eigen behoeften" hangt immers geheel af van de eigen situatie zodat verweerster in de eerste plaats al niet vermocht om zomaar geen rekening te houden met de bijkomende voordelen voor personen met een handicap, zoals dat ook werd gevoegd onder het stuk 8, hetgeen niet enkel van invloed is aan inkomstzijde maar ook aan de kostenzijde (letterlijke vermelding van sociale tarieven op dit stuk).

Verweerster schendt hierdoor wel degelijk art. 40ter Vw. j. art. 42 Vw. j. de formele dan wel materiële motiveringsplicht door met deze gegevens op zich reeds geen rekening te houden terwijl zij niet uitgesloten worden door art. 42 Vw. in het bekijken van de eigen behoeften. De motiveringsplicht houdt immers in dat een motivering afdoende moet zijn en zich moest steunen op alle feitelijke en juridische gegevens (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Daarenboven kan tevens gewezen worden op (...) het gegeven dat van verweerster mag verwacht worden om op de meest zorgvuldige wijze te werk te gaan hierop gelet, alsook gelet op het feit dat art. 42 Vw. aan verweerster de mogelijkheid biedt alle bescheiden te laten voorleggen om de behoeftenanalyse te kunnen doorvoeren.

Wanneer verweerster enkel naar een huurprijs en een algemeen bedrag omtrent armoederisico verwijst, daar nog gelaten het feit dat zij met een heel aantal overgemaakte gegevens reeds geen rekening heeft

gehouden, geldt evenzeer de opmerking zoals geformuleerd onder het eerste middel, met name dat verweerster indien zij een behoeftenanalyse doorvoert deze op een zorgvuldige en afdoende manier dient door te voeren te meer zij zich van alle bescheiden en inlichtingen die hiervoor nodig zijn, kan doen bedienen. Dat een behoeftenanalyse gesteund op een huurprijs en een algemeen bedrag hier niet aan voldoet en evenmin voldoet aan wat van een behoeftenanalyse wordt verwacht:

“qui impose une individualisation de l'examen des demandes de regroupement.” (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, overweging 48).

Samen met de verzoeker stelt de Raad vast dat in de bestreden akte wordt aangegeven dat de armoederisicogrens voor een koppel 1500 euro bedraagt en dat het in aanmerking genomen inkomen van de Belgische referentiepersoon (in casu een maandelijks recurrent inkomen van 920,31 euro) voor haar alleen al hieronder ligt. De gemachtigde stelt verder dat dit inkomen van de referentiepersoon “rekening houdend met de kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven” veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel de Belgische referentiepersoon en de verzoeker te garanderen, zodat zij beiden het risico lopen om ten laste te vallen van het Belgische sociale bijstandstelsel.

Hetgeen aldus in de bestreden beslissing wordt naar voor geschoven als een “behoefteanalyse”, kan niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. (...) Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) duidelijk heeft gesteld dat “de bestreden bepaling artikel 40ter niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden” (In dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Waar in casu wordt verwezen naar de armoederisicogrens die voor een koppel 1500 euro bedraagt, wijst de Raad er op dat het bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag van honderdtwintig procent van het leefloon lager ligt dan 1500 euro. De overwegingen aangaande de armoederisicogrens voor een koppel kunnen dan ook in alle gevallen waarbij niet voldaan is aan het genoemde referentiebedrag worden gehanteerd. Een dergelijke toetsing aan een bedrag dat nog hoger ligt dan het bedrag dat wettelijk wordt aanzien als “toereikende bestaansmiddelen” die de gezinshereniging toelaten, is dan ook manifest in strijd met de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en zij gaat volledig in tegen de wil van de wetgever, zoals geduid door het Grondwettelijk Hof.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie c.q. Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid (...) De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen.” (RvV 10 maart 2016, nr. 163 860).

Dat een zorgvuldige overheid niet op een dergelijke wijze, zoals dat in de bestreden beslissing staat, de analyse van de eigen behoefte zou doorgevoerd hebben gezien dit niet overeenkomstig een gedegen en afdoende behoeftenanalyse is gebeurd, te meer nu verweerster perfect de mogelijkheid heeft om partijen eveneens eerst te horen nu zij alle nuttige bescheiden kan laten overleggen door hen en zij bepaalde gegevens overigens heeft genegeerd (zie boven). Dit omdat gezinshereniging niet op onredelijke wijze mag worden belemmerd:

“De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een

loutere stijlformulering (...) De bestreden beslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en de gemachtigde is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.” (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 505).

Minstens dient dan ook het tweede middel gegrond te worden verklaard wegens de schending van art. 40bis j. 40ter j. 42 Vw., art. 8 EVRM, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

4.2.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen het volgende:

“(…)

De verzoekende partij uit tot slot nog kritiek op de behoefteanalyse. Zij voert aan dat zij feitelijke samenwonend is. Ook zou er geen rekening gehouden zijn met de bijkomende voordelen voor personen met een handicap.

Verweerder wijst er eerst en vooral op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat een behoefteanalyse diende te worden gedaan, nu de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontoereikend zijn.

Ter zake stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat de referentiepersoon maandelijks 650,00 euro huur betaalt, er nog andere maandelijkse vaste en variabele kosten zijn die zij dient te voldoen en ook de verzoekende partij van dit inkomen moet kunnen leven. Aangezien de armoedegrens voor 2 personen in België op 1.500,00 euro wordt geschat is het niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou hebben alvorens het verblijfsrecht kan worden toegekend.

In weerwil van hetgeen de verzoekende partij tracht voor te houden werd wel degelijk rekening gehouden met het feit dat zij feitelijk samenwonend zijn. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie overweegt immers uitdrukkelijk dat ook de verzoekende partij van het inkomen van de referentiepersoon moet leven.

Terwijl dient te worden herhaald dat de bewijslast voor het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij ligt. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie kan aldus geen rekening houden met de loutere hypothetische beweringen van de verzoekende partij als zou zij genieten van enkele bijkomende voordelen voor personen met een handicap.

De kritiek van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde geheel terecht vast dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet teneinde verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.”

4.2.3 De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het tweede middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 40ter, § 2, tweede lid 1° en artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 42, § 1, tweede lid luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld wordt, dient, in het geval dat de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Noch de verzoekende partij noch de verwerende partij betwisten dat de gemachtigde heeft vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn en dat bijgevolg een behoefteanalyse moest doorgevoerd worden.

De verzoekende partij voert aan dat de doorgevoerde behoefteanalyse niet volstaat, enerzijds omdat de gemachtigde de in aanmerking te nemen tegemoetkoming voor personen met een handicap (hierna: de TPH) niet in aanmerking heeft genomen bij het doorvoeren van de behoefteanalyse, en anderzijds omdat de gemachtigde slechts heeft verwezen naar de huurprijs en het grensbedrag voor armoederisico voor twee personen en geen beoordeling heeft doorgevoerd van de *“eigen behoeften”*.

Met betrekking tot de behoefteanalyse stelt de gemachtigde het volgende: *“Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse te worden gemaakt. Gezien de referentiepersoon reeds maandelijks 650 euro aan huur betaalt, ook nog de andere maandelijkse vaste en variabele kosten moet betalen en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.”*

De Raad wijst erop dat uit artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet ondubbelzinnig blijkt dat de gemachtigde bij het doorvoeren van de behoefteanalyse moet bepalen, *“op basis van de eigen*

behoefden van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”. Tevens geeft de wet uitdrukkelijk aan dat de gemachtigde hiervoor “alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn” kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat uit de doorgevoerde behoefteanalyse niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met de eigen behoeften van haarzelf en de referentiepersoon. Zij stelt dat zij bij haar aanvraag in een stuk 8 letterlijk melding heeft gemaakt van tegemoetkomingen waardoor er in haar specifieke situatie lagere kosten voorhanden zijn (zoals een sociaal telefoontarief), en dat zij heeft aangegeven reeds geruime tijd voordien feitelijk samenwonend te zijn en dat het huishouden wordt gevoerd zonder dat daarvoor uitkeringen nodig zouden zijn. Zij geeft aan dat de gemachtigde enkel verwijst naar de huurprijs en het grensbedrag voor armoederisico voor twee personen. In dat verband betoogt zij dat dit bedrag niet alleen niet representatief is, nu de kostprijs in een stad bijvoorbeeld al niet te vergelijken valt met die in Oudenburg, maar tevens dat dit bedrag hoger ligt dan het referentiebedrag in artikel 40ter van de vreemdelingenwet en niet pertinent is. Dit laatste enerzijds omwille van het feit dat voormeld artikel 40ter een wettelijk vermoeden instelt dat eens het grensbedrag bereikt is, er sowieso is voldaan aan de voorwaarde aangaande de bestaansmiddelen, en anderzijds omdat een algemene verwijzing naar een bedrag voor armoederisico in België geen voorwaarde is voor de toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet, en er zelfs strijdig mee is, nu het geen beoordeling vormt van de “eigen behoeften”. Zij voert aan dat de beoordeling van de “eigen behoeften” immers geheel afhangt van de eigen situatie, zodat de gemachtigde al niet vermocht zomaar geen rekening te houden met de bijkomende voordelen voor personen met een handicap, zoals dat ook werd gevoegd onder voormeld stuk 8, waarin sociale tarieven letterlijk worden vermeld. De verzoekende partij besluit dat de gemachtigde de behoefteanalyse op een zorgvuldige en afdoende manier dient door te voeren, te meer daar zij zich kan doen bedienen van alle bescheiden en inlichtingen die hiervoor nodig zijn, en dat een behoefteanalyse gesteund op een huurprijs en een algemeen bedrag hier niet aan voldoet en evenmin voldoet aan wat van een behoefteanalyse wordt verwacht. Zij geeft aan dat er geen gedegen en afdoende behoefteanalyse is gebeurd, te meer nu de gemachtigde perfect de mogelijkheid heeft gehad om haar en de referentiepersoon eerst te horen, nu hij alle nuttige bescheiden door hen kan laten overleggen en hij bepaalde gegevens heeft genegeerd.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de doorgevoerde behoefteanalyse inderdaad algemeen verwijst naar de maandelijkse huurprijs van 650 euro, vervolgens zonder meer wijst op “de andere maandelijkse vaste en variabele kosten” en op het feit dat de verzoekende partij eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, en ten slotte algemeen verwijst naar het feit dat de armoederisicogrens voor twee personen in België op 1500 euro wordt geschat. Bijgevolg blijkt enkel de vermelde huurprijs te zijn betrokken op de specifieke situatie van de verzoekende partij en de referentiepersoon. Ondanks het feit dat de verzoekende partij via een schrijven van 31 oktober 2017 van haar advocaat dat bij de aanvraag van 6 november 2017 was gevoegd, heeft gewezen op een aantal elementen met betrekking tot de specifieke, persoonlijk situatie van haar en haar partner, zoals onder meer het recht op verminderde tarief (zoals het sociaal telefoontarief), blijkt uit de motivering van de gemachtigde niet dat hij met deze elementen rekening heeft gehouden. Uit de overige vage, algemene vermeldingen blijkt aldus op geen enkele manier wat volgens de gemachtigde de “eigen behoeften” van de verzoekende partij en de referentiepersoon zijn en welke bestaansmiddelen zij concreet nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Wat de noodzakelijke bestaansmiddelen betreft, meent de gemachtigde immers algemeen dat, gelet op het feit dat de armoederisicogrens voor twee personen in België op 1500 euro ligt, 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan de verzoekende partij kan worden toegestaan. De Raad wijst erop dat het in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 1428,32 euro lag, zodat de verzoekende partij terecht aanvoert dat het door de gemachtigde gehanteerde armoederisicogrensbedrag van 1500 euro hoger ligt. De verzoekende partij voert bijgevolg ook terecht aan dat dit bedrag van 1500 euro niet pertinent is, aangezien de referentiepersoon reeds wettelijk vermoed wordt aan de in voormeld artikel 40ter bepaalde bestaansmiddelenvereiste te voldoen wanneer “de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet”.

Daarnaast voert de verzoekende partij terecht aan dat een algemene verwijzing naar een bedrag voor armoederisico in België niet alleen geen voorwaarde is voor de toepassing van artikel 42 van de vreemdelingenwet, maar er zelfs strijdig mee is, nu het geen beoordeling vormt van de “*eigen behoeften*”. De behoefteanalyse die door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt opgelegd, moet inderdaad precies worden doorgevoerd wanneer de voorgelegde bestaansmiddelen het in voormeld artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag niet bereiken. Dat de gemachtigde in zijn behoefteanalyse met verwijzing naar een bedrag van 1500 euro stelt dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast (aldus voormeld referentiebedrag) echt wel het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan, gaat dan ook volledig in tegen de bewoordingen en de zin van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid. Hiermee geeft de gemachtigde immers te kennen dat, ongeacht wat de eigen behoeften van de verzoekende partij en de referentiepersoon zijn en ongeacht welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, het referentiebedrag van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet sowieso moet bereikt worden. Deze interpretatie van de gemachtigde maakt de door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet opgelegde verplichting tot het doorvoeren van een behoefteanalyse dan ook volstrekt zinledig. In dit verband kan nog verwezen worden naar een arrest van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013), waarnaar ook de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst. In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.55.2 duidelijk dat “*de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden*”. Ook de Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 225.915 van 19 december 2013 dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

De verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is te oordelen dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking moet hebben, maar uit het voorgaande is gebleken dat deze interpretatie van de gemachtigde zowel strijdig is met artikel 42, § 1, tweede lid als met artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt tevens dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij en haar partner feitelijk samenwonend zijn, aangezien de gemachtigde uitdrukkelijk overweegt dat ook de verzoekende partij van het inkomen van de referentiepersoon moet leven. De Raad wijst erop dat de gemachtigde dit inderdaad heeft overwogen, maar dat de verwerende partij voorbijgaat aan hetgeen de verzoekende partij in haar verzoekschrift daadwerkelijk heeft aangevoerd. Zij heeft in haar aanvraag immers opgemerkt dat zij en de referentiepersoon reeds lange tijd samenwonen en dat het duidelijk is dat zij geen last zal vormen voor het sociale bijstandsstelsel, aangezien zij al geruime tijd meer dan toekomen met de bestaansmiddelen van mevrouw T. Nog los van de vaststelling dat de verzoekende partij en de referentiepersoon reeds wettelijk samenwonen sinds 8 juni 2017 (de aanvraag hiertoe werd ingediend op 3 oktober 2016), kan slechts worden vastgesteld dat niet blijkt dat de gemachtigde met het in de aanvraag aangehaalde element rekening heeft gehouden. Bovendien moet hoe dan ook worden vastgesteld, zelfs al zou de overweging van de gemachtigde in dit verband volstaan, dat de doorgevoerde behoefteanalyse sowieso onzorgvuldig is en bovendien strijdig is met de voormelde bepalingen van de vreemdelingenwet.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat de bewijslast voor het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen bij de verzoekende partij ligt, zodat de gemachtigde geen rekening kan houden met haar loutere hypothetische beweringen als zou zij genieten van enkele bijkomende voordelen voor personen met een handicap, benadrukt de Raad nogmaals dat dat artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet ondubbelzinnig bepaalt dat de gemachtigde voor het doorvoeren van de behoefteanalyse alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Indien de gegevens waarover de gemachtigde op basis van de aanvraag beschikte bijgevolg niet volstonden om een behoefteanalyse door te voeren, kon hij zich richten tot de verzoekende partij (of elke Belgische

overheid) om de nodige informatie te vergaren. Het betoog van de verwerende partij mist dan ook juridische grondslag.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de doorgevoerde behoefteanalyse in de aangegeven mate niet afdoende en onzorgvuldig is en strijdig met de artikelen 42, § 1, tweede lid en artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde had *in casu* de verplichting een behoefteanalyse in de zin van voormeld artikel 42, § 1, tweede lid door te voeren, zodat de overweging in dit verband een determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaakt. Aangezien deze overweging niet overeind kan blijven, kan ook de bestreden beslissing zelf niet overeind blijven. De overweging met betrekking tot artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet volstaat immers op zichzelf niet om de bestreden beslissing te dragen.

Aangezien deze vaststelling reeds volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen, moet de Raad niet verder ingaan op de tweede reden op grond waarvan de verzoekende partij aanneemt dat de behoefteanalyse niet volstaat, met name omdat de gemachtigde de in aanmerking te nemen TPH niet in rekening heeft gebracht bij het doorvoeren van de behoefteanalyse.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.3 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 mei 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. VAN DEN BOSSCHE